

Lliçó d'intel·ligència

Millán, a l'esquerra, i Fernández, ambdós d'esquenes, ahir a Besalú. Foto: J.T.

La Cúria Reial de Besalú va acollir, ahir a la tarda, en una de les sales del segon pis plena de gom a gom, un debat ple de complicitats i matisos, ric, didàctic, erudit i, a la vegada, terriblement pedagògic. Dos ponents d'excepció que complementaven, i curiosament no contraposaven, modernitat i veterania, i, a la vegada, dos periodistes de formació que han tingut un paper actiu dins la política. Es tracta de David Fernández, exparlamentari de la CUP, i Manuel Milián, expolític del PP i un dels actors directes a la cuina de la Transició. L'acte es va organitzar en el marc de la fira Liberisliber, un lloc adient. El motiu de la xerrada era, però, molt ambiciós, certament: Catalunya d'aquí 366 dies. Tots els escenaris possibles. Evidentment, com ja van voler aclarir els mateixos participants, aquesta qüestió era impossible de respondre. Però la pregunta, de fet, només era l'excusa per gaudir de l'erudició i memòria de Milián, que va explicar com a actor participant els errors de la Transició pel que fa a Catalunya, si bé

remarcant la terrible complexitat del moment. David Fernández (CUP) es va mostrar molt crític amb la Transició, en el sentit que l'havien pactat els grans poders, i va voler deixar clar que la seva formació “mai fallarà a la llibertat i la justícia”. A més, es va mostrar molt crític amb la figura de Jordi Pujol, de qui va dir que havia estat l'home del règim a Catalunya i va donar el govern a Aznar. Manuel Milián no es va estar de criticar la majoria de la classe política actual, afegint-hi que havia de plegar perquè, si una cosa no tenia, era precisament coherència. Per cert, de la CUP va dir que era totalment coherent. Milián, que, precisament, va deixar el PP per ser crític amb la política del seu partit respecte a Catalunya, va dir sense cap mena de mania que el problema català actual comença el 2000 amb José Maria Aznar, quan aquest trenca el pacte del Majestic (1996). D'Aznar, a qui va dir que coneixia bé, va advertir que no entenia res de Catalunya. A més, va aprofitar per carregar contra un PP que “no escolta, que no entén res” i que, i segons va exposar en clau metafòrica, deixa “Rajoy com si fos Neró, tocant l'arpa mentre crema Catalunya”, un incendi que no ha sabut, ni sap, apagar. Queda clar, doncs, que a Catalunya s'ha declarat un incendi, el conflicte, que els que governen a Madrid, els “castellans, que no espanyols”, que deia el president Josep Tarradellas, no saben ni entendre ni com apagar i que ja no té aturador. Milián tampoc es va estar de deixar Rajoy com un polític mediocre que no ha fet res per aturar el problema a Catalunya, sobre el qual es podria haver actuat; a tall d'exemple: amb la tercera via, que no era res més que el pacte fiscal, blindar la llengua i la cultura i deixar Catalunya com a nació. El debat va posar en relleu la complexitat de l'escenari català, el qual els ponents no van voler deslligar en cap moment de la situació política internacional. De fet, Milián es va posicionar contrari a la globalització per les desigualtats que genera, així com a l'actual capitalisme, que va qualificar de capitalisme salvatge. La d'ahir va ser una conversa entre iguals, tot i la diferència ideològica –aparentment, antagònica– però que, des del diàleg, el respecte i posant en relleu els punts coincidents no va deixar de ser una lliçó d'intel·ligència.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 05-10-2015 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/902411-llico-dintel·ligencia.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui